

ναν, σπουδαιότερα αδιόχετα το πλήθος, σπαρχίζοντας τους διπλανούς με τους αγώνες, με μιάν ερώτηση πληγμένη μέσ' στα χείλη, πελαγομύτος μέσ' στην άεζανη την κίνηση, χαμένος μέσ' στο θόρυβο και μέσ' στη φασαρία...

Έκείνος που ζητούσε δὲ φαινόταν. Σανδριακόμασε να τρέξει πρὸς τὸ τραίνο, πού σήφαιζε, κ' ἐτοιμάζοταν νὰ φύγει. Ὅλος ο κόσμος ἦταν τώρα μέσα, ἢ ἀποβάθρα ἦταν ἀδικαιολογητή, λίγων ἀνθρώπων ἔχον ἀπομείνει.

Κ' ἔπειτα, τὸ τραίνο ξανασφύριζε, κ' ἄρχισε νὰ φεύγει, νὰ φεύγει πρὸς τὴν ἄλλη μεριά, ἔτσι βουκόα καθώς εἶχε φανεί —στὴν ἀρχὴ ἀργά καὶ δίχως κρότο, ἔπειτα δυναμώνοντας τὸ δρόμο, σὺν ἓνα γέφυμα πού σβήνει, μέσα στὴ νύχτα, σὺν μιᾶν ὀπτασίᾳ πού σκαρπᾷει...

Κι ὁ σταθμὸς ἔμεινε πάλι ἄρημος. Ὁ σταθμάρχης ξανακτύπησε μέσ' στὴ σάλα, τὰ καριτσιώαα πήγαν πάλι στὶς γωνιές, καὶ τὰ φῶτα ἀρχισαν νὰ σβήνουν.

Ἐμεινε μόνος —μιὰ σκιά χωρὶς μιλιὰ— μόνος, χωρὶς νὰ ξαίρει τί νὰ κάνει, χωρὶς νὰ ξαίρει τί νὰ θέσει με τὸ νου του —μόναζος, με τὸ χέρι τῆς καρδιάς του, με τὸ αἶμ' ἀνεβασμένο στὸ κεφάλι. Τὰ μηχανήματα τὸν χτυποῦσαν γιὰ νὰ σπάσουν.

Κάποιος τοῦ φώναξε στὴν ἔξοδο, νὰ βῆ. Θεὸ κλείναν ὅτι πόρτες τοῦ σταθμοῦ.

Βγήκε τρεκλίζοντας, σὺν ἀνθρώπων ποιεμένος. Κόμ' ἄλλος βγήκε, στάθηκε στὰ φῶτα τῆς πλατείας.

Ἐβγάλε ξανά τὸ τηλεγράφημα, καὶ τὸ ξαναδιάβασε μετὰ πάθος, τὸ ξαναδιάβασε ἀργά, λέξη πρὸς λέξη.

Ἀν χωροῦσε κομμὰ ἀμφιβολία: Τὸ παιδί του θὰ πῆθανε στὸ δρόμο!...

Ἦθελαν ἴσως νὰ τοῦ χερῖνον τὴν ἀλήθεια, γι' αὐτὸ τὸν τηλεγράφησαν μετὰ λόγια μισήμεινα: **Ἀσθενήσας, ἐπιστρέφω...**

Τὸ παιδί του θὰ πῆθανε στὸ δρόμο. Αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν καταιφιανούσε. Εἶχε χάσει τὴ συνείδησιν τὸν γέρον.

Ἐβλεπε τὸ παιδί του ἐπιλοχνημένο, ὀλομωμένο στὰ χέρια τὸν ἀγνώστου, νὰ δουλεύεται σ' ἓνα πρόσωπο φορεθῆ, νὰ μὴ ξαίρειν τί νὰ τὸ κάνουν, νὰ τὸ γροῖθουν στὶς ἀσπίδες, ψυχλατίζοντες γιὰ τὴν ταυτότητά του. Ἢ νὰ τ' ἀφάνουν σὲ μιᾶν ἀκρῇ, στὸ σταθμὸ... Ἢ τὸ μανά του τότε σταματοῦσε.

Κι ὀπτόσο δὲ μπορούσε νὰ πιστέψει πὸς ἦταν ἄξιος μιᾶς τέτοιας συμφοράς!

Κι ἄξαπνα ἔνιωσε καὶ πάλι τὴν ἐλπίδα. Τοῦ ξαναγύρισε δειλὰ, διαταχτικά, σὺν μιᾶ χλωμῇ καὶ μικρῇ ἀνταγεία, σὺν ἓνα γλωσσόμαχο μέσ' στὰ βαθὰ τῆς νύχτας...

Μπορεὶ καὶ νὰ μὴν πρότρεπε τὸ τραίνο, μπορεὶ καὶ ν' ἀγοστούρησε στὸ δρόμο, μπορεὶ καὶ νὰ γάνει ἀνέλεπτα καὶ, καὶ προτιμῶς νὰ φρεῖ ἢ ἓνα ἄλλο μέσο... Κι ὁ ἄν' αὐτὰ τ' ἀπίθανα συμπεριεφεγγαν ἀνδρὰ μέσ' στὸ σκοτάδι, καὶ σάλευε νὰ γαντζωθεί σ' αὐτὰ, σὺν ἀπὸ σκεπτικῶν σωτηρίας... Μπορεὶ νὰ βῆγαι μετὰ τὸν πρώτους ἀπ' τὸ τραίνο, καὶ νὰ προσπῆρασε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσει...

Ἐτρέξε τότε μετὰ λαχτάρα σπιτι. Πῆρασε μέσ' ἀπὸ τὰ πλήθη τὸν ἀνθρώπων, ἀπ' τὶς τρεχάλες τὸν ἀετιζήνητον, τοὺς πολυθρόνους καὶ φορημένους δρόμους, ἔκοψε μέσ' ἀπὸ παρμόρα στενά, σκόντωρε, ἀπ' τὴ βάση του, σὲ κάποι σκαλομαχί, γλῶσσορες σὲ κάποιος πεδοθρόμο, κ' ἔφτασε στὸ σπίτι του κροστὰ, λαχανισμένος, καρδιοστασιασμένος, ὅλος ἔξωλην ἐλπίδα κ' ἀγωνία, βουτηγμένος ὅλος ἐπὸν ἑθῶτα, σκονισμένος ὅλος, σὺν τρελλός...

Τὰ παραθύρια ἦταν σκοτεινά, δὲν ἔπρηξε πονθὲνὰ κανένα φῶς.

Ἄν εἶξ' ἔφθε, θάταν ὅλα ἀναμμένα, θάκωνε κάποια κίνηση στὴ σάλα... Μὰ μιὰ σιωπὴ βασιλευε παντοῦ, πὸ βαρὺ καὶ πὸ μεγάλη ἀπ' τὶς ἄλλες —ἀπ' τὶς συνηθισμένες σιωπές, πὸ βασιλεύον ἀν' ἄδεια σπῖτα τὸν ἀνθρώπων, ὅταν ἐκίνου λειποῖν ἀπὸ μέσα. Τὸ σπιτὶ κοίφνηζε, παράξενο κ' ἀμύητο, κ' ἔμοιαζε χωρὶς ζοή, σὺν τάφος...

Ἐπρωῖσε τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, κ' ἀνέβηκε τὰ σκαλομαχία τρεχώντας, με κομμένη τὴν ἀναπνοή...

Ποταὶ δεξιά κ' ἄριστερα —τὴ γωνίᾳ νοτιοῦ καὶ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, τὴν κατελλοῦ, τὸ γέρον τὸν τσαγγαρή... Κανέναν δὲν εἶχε φανεί στὸ σπίτι.

Καὶ τὸ μανά του πάλι σκοτεινίστηκε. Ξαναβγήκε, καὶ γροῖθε μέσ' στοὺς δρόμους. Ὁ κόσμος τώρα ἔχει λιγοστῆρει. Δὲν ξαίρει πὸς νὰ τρέξει, τί νὰ κάνει. Θέλει νὰ τρέξει στὴν ἀσπίνημα, νὰ φωτίσει στὰ νοσοκομεία. Πρῶται νὰ μάθει ἐπὶ τέλους κάποι —νὰ μάθει κάποι, κ' ἄς εἶνε καὶ κακὸ.

Ἐχει ἀνάγκη μιᾶς πληροφορίας, μιᾶς κοινότητος, μιᾶς παρηγορίας. Κανέναν δὲν μπορεὶ νὰ τοῦ τὴ δώσει, ὅλες οἱ πόρτες τοῦ φαινοῦνται κλειστές...

Κι ὁμως νῦν, κάποιος ἔρχεται κοντὰ του. Ἐρχεται, θαρρεῖ νὰ τοῦ μιλήσει. Φτάνει κοντὰ του, κ' ἔπειτα περνάει. Μπορεὶ νὰ παραγνώσει κ' ἐκείνος —ποῦς τὸ ξαίρει!...

Ξαναπαίρει τὸ δρόμο τοῦ σταθμοῦ.

Ἦ χωριά του τοῦ μοιάζει σὰ μοιόβι. Κι ὁμως τὰ πόδια του πλοῦν νὰ περπατῶν, γάνουν ἀκόμα τὶς μηχανικῆς κινήσεις, πὸς τοῦ χροαίξονται, ὡστε νὰ προχωρεῖ.

Φτάνει στὸ σταθμὸ, πρὸς τὰ μεσάνυχτα. Εἶν' ἀργά, οἱ πόρτες ἔχον κλείσει. Πρωταὶ κάποιον ἄνθρωπο πὸς στέκεται στὴν ἀκρῇ. Ὁχι, δὲν περμῆνον ἄλλο τραίνο. Ὅσα τραίνα ἔχον νάρθουν, εἶχαν φρεῖ. Τὸ πρῶτ' εἶς ὀχτὸ θὰ φτάσει νέο τραίνο...

Πῶς θὰ περάσει τὴ νύχτα του. Θεὸς μοι!...

Κάθετα σ' ἓνα οσκαλοπῖ, στὴν πόρτα καπιανοῦ σπιτιοῦ, καὶ πεμῆνει.

Πιάνει κουβέντα, στὴν τύχη, με τὸ φύλακα πὸς στέκει ἐκεῖ. Ἐργάζεται, λέει, στὶς μηχανές, ἀλλὰ τὸ βράδι γάνει καὶ τὸ φύλακα. Τοῦ ξημοιογῆται τὸν καίμω του. Ἐκείνος τὸν παρηγορεῖ. Τοῦ λέει πὸς δὲν πῆρα ν' ἀπελπίζεται. Ἄν δὲν ἦθ' ἀποφῆ, θὰ εἶθε ἀφῆ. Ἐμῶν ἡ —ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος...

Καθένας λέει τὰ διὰ τὸ βάσανα. Εἶχε κ' αὐτὸς μιὰ κορη, τὴν ἔχασε. Ἐχει κ' αὐτὸς παιδί στὴν ἔξνητά. Περμῆν ὁ ἑρῶς, ἀργεὶ νὰ ἔμπερῶσει...

Ἀσκαμομάτα, καθιστὸς στὸ οσκαλοπῖ. Ὁ ἄλλος, τότε, τὸν ἀφῆνει, καὶ φέρνει βόλετε, γέρον στὸ σταθμὸ.

Ἐπιτέλους, ἀρχίζει νὰ χαράζει. Ἡ μερὰ βάγει γαλανὸ τὸν οὐρανὸ.

Οἱ πόρτες τοῦ σταθμοῦ ἀνοίγουν. Ἡ μεγάλη κίνηση ἀρχίζει.

Κι ὁ πατέρας περμῆνει, περμῆνει...

Κι ὁ γυῖός του, πὸς δὲν πρόκειται νὰ εἶθε, καὶ πὸς τοῦ ἔπαξε τὸ συνηθισμένο αὐτὸ παιχνίδι, γιὰ νὰ τοῦ ξεκολλήσει λίγα χρημῖα καὶ θὰ τοῦ στείλει κ' ἄλλο τηλεγράφημα, πὸς ἡ καταστάσι τὸν χειροτέρεψε, καὶ γι' αὐτὸ ἀναβάσει τὸ ταξείδι, ὁ γυῖός του γροῖθε μὸλις, τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ἀπάνω γένει ἐξοφρονηκὸ, με τὸ ποῦρο στὸ στόμα, χοντροῦ καὶ γεμάτος ὑγεία, καὶ βλεπόντας τὴ μερὰ νὰ προβάλλῃ, ξαναδημιῶματα ἔξαμῶνὰ τὸ γέρον του, καὶ μέσ' στὸ ζυλομένο του κεφάλι, ἔξνητιομῶνος, ποιεμένος καὶ τρεκλίζοντας, ἐνὸ βῆταται νὰ πάει νὰ πλυγιάσει —σπλλογῆται πῶς νὰ τοῦ ζητήσει...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΗΘΙΩΤΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

Παιδιά, γι' ἀκούσετε κ' ἐμὲ τὸ γέρον καπετάνιο πὸς τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν στὸ κλέψιμο ἀπάνω. Κλέβω ἀπὸ χρόνια, βρε παιδιά, κ' ἄξ! —ποῦς θὰ τὸ πιστέψῃ; —ὄ, τ' εἶδαν τὰ μάτια μου ὅλα τὰ ἔχω κλέψει. Μὲς στὴν κλεψία γεννήθηκα, μαθήτεμα μικρός, καὶ βῆγα πρώτος συσφραγῆς καὶ κλεψῆς τριμερός. Ἐπαρηγόρησα μορῆ, κοιτῆρι πᾶν νὰ γίνω, ἀλλὰ τὸ κλέψιμο, παιδιά, ἀκόμα δὲν τ' ἀφίνω. Κλέψετε, κλέψετε, παιδιά, καθόλου μὴ φοβάστε, θὰ σᾶς τιμῶν οἱ ἄνθρωποι καὶ πάντα μέσα θάσσε.

Κλέψετε ἀλάπητα, μορῆ, ὄλοι, μικροῖ, μεγάλοι, γιὰτι ἂν δὲν κλέψετε εἰσεῖς θὰ τὰ βουτήξουν ἄλλοι. Χωρὶς σελᾶ, βρε παιδιά, καὶ πάλια καὶ μαμῖρα, κλέψετε ταμεία μπτόλκα καὶ κάσσοες νύχτα—μερὰ. Ἐγῶρα καὶ εἰσπρακτορες, ταμῖα καὶ τελῶνα, ἀλάπητα συσφροῦντε, γιὰτι ὅσοι κλέβουν τρῶνε. Καὶ δταν πεῖς στὸ κλέψιμο ἔξασηθηδῶμε ὄλοι κ' ἀπ' ἀκρῇ σ' ἀκρῇ ὁ κλεψὶς στὸ κράτος βασιλεύει καὶ ὁ Ροιμῶς δὲν θὰ μοσοῖ ἄλλον Ροιμῶ νὰ κλέψῃ, τότε θὰ πάμε, βρε παιδιά, γιὰ κλέψιμο στὴν Πόλι!

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὅποιος γροῖθε μριζεῖ, κ' ὀποιος κάθετα βρομᾷ. Ὁ κακὸς χρόνος περνᾷ, ὁ κακὸς γείτονας δὲν περνᾷ. Ὁ ἄνθρωπος σὺν τὸ μέλι εἶνε γλυκός, σὺν μολόβι βρατεός. Ὁ χειροτέρος κομπῶς εἶν' ἐκεῖνος πὸς δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ. Ἡ κακὴ παντρεία εἶνε χρεῖα.

Κρατοῦσε μετὰ τὸ χέρι του ποῦρεμε τὰ γυαλιὰ του καὶ κτυποῦσε...

Μετὰ τὸ ποῦρο στὸ στόμα, χοντροῦ καὶ γεμάτος ὑγεία...